

ירושלים	מוצ"ש	ר"ת
6:42	7:54	8:33
6:58	7:56	8:30
6:49	7:56	8:30
6:56	7:55	8:29
7:26	8:28	8:49
7:42	9:05	9:22

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

דרך התשובה

נגד יצר הרע

נצטט כאן קטע בשם אמרו, מספר פניני רבינו יחזקאל על רבי יחזקאל אברמסקי, שמוחברו נסתלק בשבוע שעבר:

רבינו זצוק"ל היה מספר, שהיה לו בלונדון שיעור חומש בליל שבת קודש, שהיה אומר לפני צעירים רחוקים שקירבם ליהדות, והיו באים בלילי שבתות לביתו והוא [שר התורה!] היה מלמד אותם פרשת השבוע.

כאשר הגיע השבוע של פרשת כי תצא, שקוראים בה את הפרשה של יפת תואר, התעמק מאוד במשך כל השבוע איך לבאר לפנייהם פרשה זו. הרבה מושבה השקיע בזה, וכשהגיע ליל שבת עדיין לא היה בידו דבר מסודר כיצד להגיד לפנייהם את הדבר, והתפלל אל ה' שיתן דבר בפיו. במשך סעודת ליל שבת היו רעיונותיו שקועים מאוד בזה, עד שלפתע האיר ה' את עיניו.

כשבאו הצעירים לשיעור, כשעדיין החומשים סגורים, אמר להם רבינו יחזקאל זצוק"ל: לפני שאנו פותחים את החומשים ללמוד פרשת השבוע, דעו כי היום נלמד פרשה שעושה אותנו אחראים ומחוייבים לשמירת כל התורה כולה! היום נלמד בתורה, שדבר שאין ביכולת אדם להתגבר על יצרו, התורה מתירה לו לעשותו, כי התורה לא אוסרת על האדם דבר שאין ביכולתו לעמוד בו. וזה הוכחה, שכל מה שאסרה וציוותה התורה, ביכולתו לעמוד בו בשלימות, ואין לאף אחד תירוץ למה אינו יכול לשמור ולקיים! ...

כעת - סיים הגר"י אברמסקי - נפתח את החומשים ונלמד את הפרשה...

קדושת השבת, בכך הדבר מסייע לו להתייצב על דרך הקדושה ודרך הטוב.

זהו הסוד שכאשר שמע אדם הראשון על גדלות כחה של התשובה, חיפש הוא מיד דרך לעצמו אף הוא להתחבר לקדושה ולהתייצב על דרך חדשה, מיד פתח ואמר "מזמור שיר ליום השבת".

ביאור מעניין נוסף מצאנו על כך בספר אילת השחר על התורה הכותב כך, כי אדם שלא גמר להכין את צרכיו בערב שבת אינו נכנס לשבת בישוב הדעת, וכמו כן אדם הראשון לאחר שחטא בערב שבת היה חסר לו ברגיעת הנפש, ולאחר ששמע מקין מהו כחה של תשובה, הרגיש שהתיישבה דעתו, ויכול היה להכנס לשבת בצורה רגועה, ולכן פתח ואמר "מזמור שיר ליום השבת".

כאשר ניצבים אנו בפתחו של חודש התשובה, בפתחם של שלושים הימים הקודמים ליום הכפורים, בהם אנו נדרשים לפתוח דף חדש בחיינו, ולשוב אל בוראנו בכל לבנו, הרי יש לנו עצה לכך כבר מתחילת הבריאה, כי אם נתחבר לקדושת השבת בכל לבנו, כך נוכל להתייצב על דרך התשובה במלואה.

ההזדמנות המופלאה הזו בידנינו, הבה ניתפס אליה כראוי, נכבד ונייקר את קדושת השבת בשבועות אחרונים אלו של השנה, נסיים את ההכנות לשבת ביום שישי בשעה מוקדמת, וחצי שעה לפני השקיעה כבר נהיה לאחר סיום כל עיסוקי החולין, כך שנוכל לקבל את קדושת השבת כראוי, ולפתח ולומר "מזמור שיר ליום השבת" ולזכות בכך להארת כחה של התשובה.

חס וחלילה!

לא להעלות זאת על הדעת. כי ברור שבכל המאמצים והכוונות הטובות, יש בזה תועלת עצומה ורבת ערך לאדם באשר הוא, ואפילו אם ישנם נפילות, שבע צדיק יפול וקם. אין זו סיבה להתייאש, כלל וכלל לא.

אבל בכל זאת, כל אחד רוצה להעלות, להתקדם, להגיע נקי יותר לקראת ימים הנוראים.

מה בכל זאת ניתן לעשות? בשביל זה בדיוק יש את שיחות המוסר ואת דרשות ההתעוררות של המגיידים השונים שליט"א, בשביל זה בדיוק יש את כל ספרי המוסר והחסידות המלאים בהדרכה לאדם כיצד היא הדרך לתשובה הנכונה. אך אנו באנו כאן להציע דרך היכולה לסייע בכל מצב.

ויצא קין מלפני ה', מהיכן יצא? וכו', רבי חמא בשם רבי חנינא בר רבי יצחק אמר יצא שמה וכו', פגע בו אדם הראשון אמר לו מה נעשה בדיןך, אמר לו עשיתי תשובה ונתפשרתי, התחיל אדם הראשון מטפח על פניו אמר: כך היא כחה של תשובה ואני לא הייתי יודע, מיד עמד אדם הראשון ואמר מזמור שיר ליום השבת וגו'. (בראשית רבה כב, יג).

וכבר עמדו על כך רבים, מה עניינה של מזמור שיר ליום השבת, לכחה של התשובה?
על פי פשוטם של דברים, מתבאר מומאמר זה, כי כאשר אדם רוצה לעשות תשובה, הרי שצריך הוא להתפס בכח הקדושה ובמדרגה שתעזור לו להתייצב על מעמדו הראשון, והדרך לכך הוא על ידי קדושת השבת, הכוללת את כל התורה כולה, בהיותה יסוד האמונה, ובהיותה שקולה כנגד כל התורה כולה, כך שכאשר האדם מתקשר בקשר נפשי ועמוק אל

עומדים אנו בעיצומם של ימי אלול, בהם כל עם ישראל עסוק בדרכי התשובה בתקוה לזכות על ידם לגור דין מתוק, בידענו כי התשובה והתפלה והצדקה מעבירים את רוע הגזירה.

במיוחד ביום זה ערב שבת כי תצא, בו אנו נצבים כבר בשלושים יום שקודם ליום הכפורים, שמצוות היום היא התשובה, שבוודאי עבודה זו היא המוטלת עלינו ברגע זה.

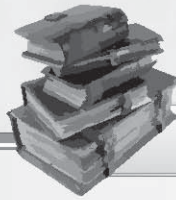
איך עושים תשובה?
שאלה זו מהדהדת בהילי התורה והחסידות ובהכלי הישיבות הקדושות כל שנה מחדש, עם בואם של זמני התשובה בחודשי אלול ותשרי והימים והנוראים הכלולים בהם. דור דור ודורשיו, דורשים חכמי התורה והמוסר ומאורי החסידות, על הדרכים השונות כיצד עושים תשובה.

ולמרות כל העיסוק הרב בנושא זה, עדיין פרשייה זו עמומה היא, עדיין רבים עומדים ונבוכים, כיצד היא הדרך לעשות תשובה?

וזאת למה?
רבים ניסו, רבים כבר עברו כמה אלול בחייהם, כמה וכמה ראש השנה, וכבר קיבלו על עצמם כמה וכמה פעמים בערב של יום הקדוש קבלות מקבלות שונות, ובכל זאת בהגיע שוב חודש אלול, עומדים שוב ונבוכים הם: כיצד עושים תשובה?

כי תשובה צריכה להיות משהו בר קיימא, עד שיעיד עליו יודע תעלומות שלא ישוב עוד לזה החטא. ובכל זאת, על אף הכל, רבים המתמודדים בנסיונות שונים, מוצאים את עצמם שוב ושוב נלחמים באותם מלחמות דאשתקד, כאילו לא היה אך זה מכבר יום הכפורים בהם התעלו והתקדשו עד אין קץ, בהם כל אדם באמת הרגיש את עצמו זך ונקי וטהור. אז להתייאש?

פניני הלכה

שאלה: זקנים השוהים בבית אבות, ומחמת תשישותם אין ביניהם מי שיכול לערוך את הקידוש בליל שבת, ולכן מבקשים הם שיבואו לעשות לפניהם קידוש. האם אדם המתגורר במקום רחוק מהמקום, יכול לבוא ולעשות לפניהם קידוש אחרי פלג המנחה, ולאחר מכן לשוב במכונית לביתו?

תשובה: באופן קבוע אין לנהוג כן. ובשעת הדחק כשאין מישהו אחר שיעשה לפניהם קידוש, יכול הוא באופן עראי לעשות לפניהם קידוש ולהתנות שאינו מקבל עליו שבת בקידוש זה, והם ייצאו בכך ידי חובת קידוש.

מקורות לעיון: בהגהות רבי עקיבא איגר על השולחן ערוך (אורח חיים סימן רס"ז) הסתפק באחד שלא קיבל עליו שבת, אם יכול להוציא בקידוש את מי שקיבל עליו שבת, כי יש לומר שלזה שלא קיבל עליו שבת ועדיין יום חול אצלו, אין הוא נחשב מחוייב בדבר, ואינו יכול להוציא מי שהוא כבר מחוייב בדבר, או שכיון שבידו להביא את עצמו לידי חיוב לקבל עליו אף הוא את השבת, נחשב הוא מחוייב בדבר, והניח את הספק בצריך עיון.

בנידון זה מאריך בשו"ת מנחת שלמה חלק א' סימן ג', ומסקנתו שבשעת הדחק אפשר להקל בזה, ורק ליחידים ובאופן עראי, אבל אין לקבוע מנהג כזה בקביעות. והוסיף עוד, שעדיף שגם המקדש יכוין לקבל עליו קדושת שבת, ובכל זאת יוכל לשוב לביתו מבעוד יום על ידי נהג גוי, ולצורך גדול מותר בלי תשלום ליסוע אף עם נהג יהודי, ואין בכך משום זלזול בשבת, כיון שאצל כולם הוא עדיין יום חול.

לשון חכמים

ויקדש אותו. קדשו בשמחה, ישב לו הקב"ה ביום ה' בכסא של שמחה והעביר לפניו שר של שמים בשמחה גדולה, שר של ימים, שר של נהרות, שר של הרים, שר של גבעות, שר של תהומות, שר של חמה, שר של לבנה, שר של כימה, שר של כסיל, שר של כוכבים, שר של מזלות, שר של גן עדן ושר של גיהנם, שר של אילנות, שר של עשבים, שר של שקצים ורמשים, שר של חיות ושר של בהמות, שר של עופות, שר של דגים, שר של חגבים, שר של מלאכים, שר של כל בריה ובריה, שר של כל רקיע ורקיע, שר של כל דגוד וגדוד, שר של חיות הקדש, שר של אופני גבורה בשמחה גדולה ושאר כל השרים נכבד ונהדר ונחמד ונערץ, והיו כלם עומדים בשמחה גדולה במעון של שמחה משחקים ומשמחים ומרקדים ומנגנים ומקלסים לפניו בכל מיני קילוס ובכל מיני זמר שבח והלל, והיו מלאכי השרת פותחים פיהם ואומרים יהי כבוד ה' לעולם ישמח ה' במעשיו. והיה ערבות ורקיע מלא שמחה וקול נהדר והם חוגרים תוקף וגאווה ותפארת תהלה ושירה ורינה וצהלה נצר עושר וכבוד והוד באותה שעה, שנאמר הוד והדר לפניו עז וחדוה במקומו, הוד והדר לפניו כנגד שבת, עז וחדוה במקומו כנגד וינפש.

באותה שעה הביא הקב"ה שרו של שבת והושיבו על כסא הכבוד והביא לפניו כל שר ושר של כל רקיע ורקיע ושר של כל תהום ותהום, והם מרקדים ומשמחים ואומרים שבת היום לה', ושאר כל השרים וגדולים משיבים לה' היום שבת. ואף אדם הראשון העלהו הקב"ה לשמי שמים העליונים לשמוח ולשיש בשמחתו של שבת, שבה עשה הקב"ה חנוכת שמים וארץ והיו הכל שמחין בה, ואף אדה"ר יש ושמוח עמהם. כשראה אדה"ר שבת וגדולה של שבת והיא היתה תחלה וראש לכל השמחות, פתח פיו ואמר מזמור שיר ליום השבת. אמר לו הקב"ה, לשבת אתה אומר שיר ולי אין אתה אומר שאני אלוה-שבת, עד שעמדה שבת על רגלה ונפלה לפני הקב"ה ואמרה טוב להודות לה', וכל סדרי בראשית השיבו ואמרו ולזמר לשמך עליון

בראשית רבתי פרשת בראשית ב, ג

אמרת השבת

מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון, להגיד בבוקר חסדך ואמונתך בלילות וגו', מה גדלו מעשיך ה' מאד עמקו מחשבתך.

מזמור זה שבתהלים, מיוחד הוא לזמירת יום השבת, והדברים מופלאים שבתוך כל המזמור לא מוזכר כלל מהותה של השבת, ובמה איפוא מתייחדת שירה זו ליום השבת?

עמד על כך הרב מבריסק הגרי"ז סולובייצ'יק, וביאר כי כאשר הושלמה כל הבריאה בערב שבת בין השמשות, הרי משוננסה השבת הוכר בכך גדלות הבריאה כולה, ולכן עם הכנס השבת זהו הזמן להודות להקדוש ברוך הוא על שלמות הבריאה כולה, והקריאה יוצאת מאליה ואומרת "מה גדלו מעשיך ה'".

המשכו של הפסוק "מאד עמקו מחשבותך" בא על דבר נוסף, שכן עד עתה דובר על ענין הבריאה, וכאן מודים על הנהגת העולם, כי הקדוש ברוך הוא הראה באותה שעה לאדם הראשון את סדר כל הדורות, דור דור ודורשיו דור דור וחכמיו, ועל זה יצאה הקריאה "מאד עמקו מחשבותך" על הנהגת הקדוש ברוך הוא בעולמו במרוצת כל הדורות.

מכאן ואילך עוסק המזמור כולו, בהנהגת הקדוש ברוך הוא בעולמו בכל מהלך הבריאה, מששת ימי בראשית, ועד ליום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולם הבא.

אף אנו, משבא ומתקדש השבת, יכולים אנו להתבונן במעשי בראשית, ולהודות לה' על כל הבריאה כולה ועל הנהגתו בעולמו.

פרשת השבת

זְכוֹר אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לָךְ עֲמֶלְךָ בְּדֶרֶךְ
בְּצִאתְכֶם מִמִּצְרָיִם: (כה, יז)

כתיב זכור את יום השבת לקדשו וכתוב זכור את אשר עשה לך עמלק, לא דומה כוס של קונדיטון לכוס של חומץ, זה זכור לקדש ולשמור וזה זכור להשמיד ולהרוג ילקוט שמעוני

לכאורה הדברים תמוהים, מה ענין זכירת השבת, לזכירת עמלק?

ביאר המהר"ם שיק על פי דברי חז"ל על הכתוב "ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים" (שמות יז, ח), כי מלחמת עמלק באה לעם ישראל בשל כך שרפו ידיהם מלעסוק בתורה, ועל ידי כך בא עמלק.

והנה, בימות החול אדם עסוק ברוב שעות היום במרוצה אחר השגת פרנסתו, ורק ביום השבת מתפנה הוא לעסוק בתורה כראוי, וזהו עיקר מטרתו של יום השבת, כדי שיהיה אדם פנוי בו לעסוק בתורה וברוחניות.

זהו איפוא כוונת המדרש בשייכות בין שתי הזכירות: "זכור את אשר עשה לך עמלק", כלומר לזכור על איזה דבר בא לך עמלק, וזאת על ידי שרפו ידיהם מלעסוק בתורה, ואם כן מהו התקנה לכך? "זכור את יום השבת לקדשו", כלומר לקדש את יום השבת בלימוד התורה, וזה מונע את ביאת עמלק.

מעשה לשבת

השבת שומרת על שומריה!

לשומר לא נותרה ברירה אחרת. הוא עלה על סוסו ודהר ליפו במהירות.

* * *

לאחר כמה שעות הגיע השומר לשכונת נווה-צדק ביפו, איפוא שהיה פעם מקום של יראים ושלמים, ר' יוסף לוי חגיז ישב אותה שעה בביתו, סעד בשלווה את סעודת השבת ושר בנחת את הזמירות.

"יא חווג'ה, אל תשאל מה קרה" התפרץ השומר לביתו השליו של ר' יוסף וסיפר לו את הכל. "אתה צריך לבוא מיד ל'מלאבס' ולהתייצב לפני הקאנון-שאוויש, להסביר לו מה פשר ארגוי הנפט שבתחתית הבאר".

אם חשב הערבי שר' יוסף יפול מן הכסא מרוב פחד ויאבד את עשתונותו, טעה. הוא סיים בניחותא את סעודתו ברך ברכת המזון ורק אחר כך התפנה לענות לו על דבריו.

"קודם כל צא החוצה, התר את הסוס מהמושכות וקשור אותו אל העץ שבחצר. מי הרשה לך לרכוב על הסוס שלי בשבת? כבר אמרתי לך כמה פעמים, כי כמו שאסור לי לעשות מלאכה, גם בהמה שלי מצווה על מנוחה בשבת. אחר כך צא לשוק של יפו, קח לך חמור או סוס וחזור למפקד התורכי. אמור לו שאצלי היום שבת, והפקודה של אללה מחייבת אותי יותר מפקודה של קצין תורכי, הלא גם הוא מאמין באלוקים".

הערבי התחלחל, "חווג'ה יוסף, אתה יודע עם מי אתה מתחיל? הקצין התורכי יכול גם לתלות אותך על העץ אם ירצה, ואיש לא יאמר לו מילה". ר' יוסף לוי חגיז ראשו בפסקנות, "אינני מפקד מו'נדרם תורכי, אני מפקד רק מה' בשמים".

הערבי הביט בו בהערצה, "וואללה, יא אפנדי, אמרתי לקצין שלא תסכים לבוא, והנה צדקתי". הוא קשר את הסוס המזויע לעץ הרימון שבחצר, והלך לשוק שביפו, חיפש סוס ורכב עליו בחזרה ל'מלאבס'.

(מתוך סיפור לשבת - יאיר וינטוק / ברשות המהבר ובאדיבותו)

היהודי, אלא שהבין היטב כי כאשר ייפגע "חווג'ה יוסף" יהיה זה גם סוף לפרנסתו שלו.

המפקד זימן אותו אליו בהינף אצבע. "שו האדה?" (מה זה) צרח בקול מפחיד והצביע לעבר תחתית הבאר, שם נחו בשלווה מפליליה עשרות ארגוי נפט.

מרוב פחד, נאלם השומר דום ובקושי הצליח לפלוט גמגומי הברות בלתי מובנות. "זה שייך לאפנדי יוסף בעל הפרדס" הצליח לומר לבסוף. "ואיפה הוא, האפנדי?" "הוא גר ביפו ומגיע לכאן כמה פעמים במשך השבוע".

המפקד צוה עליו בפקודה חד משמעית. "רכב על סוסך ליפו, אל אדונך אפנדי יוסף, ותאמר לו שבפקודת הקאנון-שאוויש של האימפריה התורכית, עליו לבוא מיד, ולהתייצב בפני להסביר את פשר מחבוא הנפט שלו, אחרת רע ומר יהיה סופו".

השומר ניסה להמתיק את רוע הגזירה. "האפנדי שלי יהודי הוא, ולא יכול לבוא לכאן היום, ליהודים אסור לרכוב על סוס בשבת".

חמתו של הקאנון-שאוויש בערה בו. "אמור לאדונך שאם לא יבוא לכאן עוד היום, אני כבר אדאג להביא אותו ואעניש אותו כפי שרק קצין תורכי יודע להעניש. לפקודתו של קצין תורכי איש לא מסרב".

פרק ב'

השומר הערבי ישב בפתח הפרדס של ר' יוסף לוי חגיז ונמנם קלות כבוקרו של יום השבת.

לפתע נפקחו עיניו בבהלה לשמע דריסת מגפיים על שביל החצץ. הוא קפץ ממקומו ומקל החובלים בידיו. פיו נפער בבהלה.

פלוגת ז'נדרמים תורכיים עמדה מולו, חיילים שידעו ימים טובים יותר בטרם פרצה המלחמה. זיפי וקנם הבלתי מגולח ומדיהם המרופטים, סיפרו ללא מילים את סיפור קריסתה של האימפריה העות'מנית ההולך ומתקרבת לקיצה בצעדי ענק.

בראש הפלוגה עמד המפקד שעל מדיו התנוסס בגאווה סמל דרגתו, 'קאנון-שאוויש'. (דרגת 'רב-סרן' בסולם הדרגות התורכי) "תן להיכנס" רעם הקצין, והדף את כסאו של השומר שעמד על דרכו. כל גבורתו של השומר המגודל פרחה כלא היתה, מול פלוגת החיילים החמושים. הללו חלפו על פניו כאילו אוויר היה והחלה לערוך בדיקות מדוקדקות בפרדס. חיפשים כאלו היו מעשים שבכל יום, בכל מיני מקומות. השלטון התורכי חיפש בשבע עיניים כל מפר חוק ומסתירי סחורה אסורה. בנוסף לכך היו צעירים רבים שערקו מהצבא התורכי ומצאו מסתור בכל מיני מקומות, והצבא התורכי חיפש אחריהם ללא לאות במטרה להענישם בכל חומר הדין, למען ישמעו וייראו.

השומר נשרך בלא חשק אחר פלוגת החיילים. הוא שיער שצרות גדולות נשקפות בדקות הקרובות וחששו התאמת מיד.

הפלוגה הגיעה אל הבאר הריק. חייל השתלשל פנימה בחבלים והגיע עד הקרקעית. גילוי מחבוא הנפט היה רק שאלה של זמן. צעקותיו העמומות הגיעו היטב גם אל אוזניו של השומר "מצאתי נפט, הרבה נפט".

פניו של השומר הלבינו באחת, הוא ידע היטב מה יהיה גורלו של בעל הפרדס, ולא שאהב יתר על המידה את אדונו

זכריהם הם זכרונם

כ"ק האדמו"ר מסטריקוב - רבי אברהם אביגדור נחום לנדא זצ"ל - ט"ז אלול תש"א

בדור האחרון התבלטה דמותו של כ"ק האדמו"ר מסטריקוב זצ"ל, בהיותו שילוב של גאונות בתורה בדרכם המיוחדת של גאוני פולין הידועים בחריפותם המיוחדת, ויחד עם זאת היה אף תלמידו המובהק של הגרי"ז מבריסק זצ"ל, ובהנהגת החסידות הזדקרה עונותו המיוחדת כשנהג באופן פשוט בלא שום שררה, ועם זאת היה עמוד צלותהון דישאל כאשר היה מתפלל מעומק הלב במשך שעות ארוכות בהתפשטות הגשמיות.

היה אחד ממוסרי השמועה לבית בריסק, ובהזדמנות אמר בשם הגרי"ז מבריסק לבאר את מאמר הפייטן בזמירות ליל שבת: "חרותה ליום השביעי ככלה בין רעותיה משובצה", ואין מובן מהו הדמיון של השבת לכלה המשובצת בפנינים בין חברותיה?

וביאר, כי הנה כל הכלות יוצאות בהינמא ונראות מוכבדות כראוי, וכשרוצים להבחין במעלתה של כלה אחת על פני כלה אחרת, מתבוננים על ידי חברותיהן של הכלות, וכך יודעים על כל אחת מהי מעלתה.

אותו דבר כשמגיעים לשבת, ורואים את כל האנשים כשהם מחודשים ומצוחצחים לכבוד שבת קודש, ולבושים במלבושים נאים ומכובדים, אי אפשר לראות על כל אחד מהו באמת מדרגתו בקדושת השבת. אך כשמתבוננים כיצד נראים הימים האחרים של האדם, כיצד נראית הנהגתו ביום חול הקודם לשבת, כך אפשר להבחין איך היא דרגת השבת אצלו. וזהו הדמיון לכלה בין חברותיה, כשם שהכלה נבחנת במעלתה על ידי ההתבוננות בחברותיה, כך אפשר להבחין במעלת השבת אצל היהודי בהתבוננות בימות החול כיצד נראית הנהגתו, וכך יודעים איך היא דרגת השבת אצלו.

יְדֵי הַשֶּׁבֶת

יְדֵים יְקָרִים!

יְמֵי הַדָּשׁ אֵלּוּל בָּהֶם אֲנִי מְצוּיִים, מְשֻׁמְשִׁים לָנוּ כִּימֵי הַכְּנָה וְהַתְּעֵלוֹת, לְקִרְאת הַיָּמִים הַנּוֹרָאִים שֶׁבִּפְתָּח.

תִּתְאָרוּ לְעֵצְמָכֶם, אֲדָם שֶׁבְּמִשְׁשָׁה פֶלַח הַדָּשׁ אֵלּוּל לֹא זָכַר פֶּלַח בְּאַיִזָּה הַדָּשׁ הוּא נִמְצָא, וְהִנֵּה פִתְאוֹם בַּיּוֹם רֵאשׁ הַשָּׁנָה עֲצָמוּ, הוּא נִזְכָּר כִּי זֶהוּ יוֹם הַדִּין, וְבוֹ נִגְזַר עַל הָאָדָם פֶּלַח אֲשֶׁר יִתְחַשׁ עִמּוֹ וְעַם פֶּלַח מִשְׁפַּחְתּוֹ בְּמַהְלָךְ הַשָּׁנָה פְּלֵא, אֵיזָה פְּנִים יְהִי לוֹ? כִּי צִדַּח הוּא יִתְחַרֵּט עַל כֶּף שֶׁהוּא לֹא הִתְכַּוֵּן כְּרָאוּי לְקִרְאת יְמֵי הַדִּין?

הָאֵם יִתְכַּן לְתַאֵר לְעֵצְמָנוּ אֲדָם שֶׁיֵּצֵא לְטוֹל בְּעָרְבֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה לְטִיּוֹל נָאָה? הָאֵם זֶה מוֹתָאִים? וְדַאי שְׂלֵא. כִּי עָרְבֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה, זֶהוּ זְמַן מִיחָד כְּמִינוֹ, שָׁבוּ מִתְמוֹנָנִים לְקִרְאת הַיּוֹם שֶׁל הַמְּלָכֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, הַיּוֹם שָׁבוּ פֶלַח בְּרוּאֵי עוֹלָם בָּאִים לְפָנָיו לְדִין.

וְהַאֲמַת הִיא, כִּי פֶלַח עָרְבֵי שֶׁבֶת, מִבְּחִינָה מְסִימֵת צָרִיף לְהִזוֹת דּוֹמָה לְעָרְבֵי רֵאשׁ הַשָּׁנָה. כִּי פֶלַח שֶׁבֶת וְשֶׁבֶת זֶהוּ יוֹם שֶׁל הַמְּלָכֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, בְּכָף שֶׁאֲנִי מְעִידִים עֲלָיו כִּי שִׁשֶּׁת יָמִים עָשָׂה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שֶׁבֶת וַיִּנְפֹּשׁ.

וְכַסְפָּר מִשָּׁנָה בְּרוּרָה פֶּתַח לְהִלְכָה, כִּי בְּעָרְבֵי שֶׁבֶת צָרִיכִים לְחַזֵּר בְּתַשׁוּבָה וּלְטַהֵר אֶת הַנְּפֶשׁ, לְקִרְאת בּוֹאָה שֶׁל שֶׁבֶת הַמְּלָכָה. נִתְפַּוֵּן בְּעָרְבֵי שֶׁבֶת לְבוֹאָה שֶׁל הַשֶּׁבֶת, וְכָף נִזְכָּה לְהוֹפְעֵת אֹרֶחַ הַשֶּׁבֶת עֲלֵינוּ.

שֶׁבֶת שְׁלוֹם

משל ונמשל

מלך אחד עבר ברחוב עם שריו הגדולים, ובדרכו ראה בחור יתום המתהלך בין האשפתות, וכל בגדיו קרועים ובלויים והוא מלא בפצעים מכך רגל ועד ראש, ואין אף אחד שמשגיח עליו.

המלך בהיותו מלא וגדוש במדת הרחמנות, ריחם עליו וציווה להביאו לארמונו, שם רפאו אותו בכל סוגי הרפואות הדרושות לו, והלבישו אותו בגדים נאים מסוג הבגדים המצויים בארמונו. עם הימים התחבר אותו בחור לבנו יחידו של המלך, ששמח למצוא לעצמו חבר למגורים, ושניהם השתעשעו יחדיו, והיו אוכלים ושותים יחדיו, עד כי נעשה אותו בחור כבן שני למלך, בלא שהכירו כל הבדל ביניהם.

ויהי היום, באחד המקרים ביניהם הסתכסך אותו הלך עם בן המלך, ובמהלך המריבה ביזה הוא את בן המלך. כשהגיע הדבר לפני המלך, רצה להעמיד אותו למשפט על בזיון המלכות, וזה הלך ופייס את בן המלך, ובכה לפניו שיסלח לו והתחייב שלא לעשות עוד כדבר הזה, ואכן כשהגיע יום המשפט, בא בן המלך בעצמו ללמד עליו סניגוריא, ובכך הצילו ממות לחיים.

לא עברו ימים רבים, ושוב התלקחה מריבה ביניהם, ובאותו פעם סטר הלה לבן המלך, כיון ששמע המלך כן, צויה מיד לאסרו בבית האסורים. אותו איש היה צועק ובוכה על מור גורלו, עבר שם אדם אחד ואמר לו, הבכיות שלך לא יועילו כלום, דבר אחד יכול להועיל לך, כשתבוא לפני המלך, תבקש ותתחנן שירשו לך להפגש שוב פעם אחת עם בן המלך, ואז תיפול לפני רגליו ואולי הוא יסכים להצילך גם בפעם הזו.

הנמשל:

המלך הוא הקדוש ברוך הוא, הציל את עם ישראל מתוך שבי מצרים, וגידלם ונישאם על כל העמים, וזיווגם עם יום השבת אהובו כבנו של הקדוש ברוך הוא. אם אדם פוגע בכבוד השבת, הרי הוא כפוגע בכבוד המלך, והדרך היחידה להנצל מדינו הקשה של המלך, הוא על ידי כבודה של השבת, שמא השבת תועיל לו לאדם ביום דינו.

על פי משלי החפץ חיים

יכולה היא שתרחם

זכות הפצת הגליון
תעמוד לרפואתו השלימה והמהירה של
הילד משה יעקב בן יונה
בתוך שאר חולי ישראל

מסייעים להפיץ את אור השבת ורואים ישועות

דולה זכות השבת להגן בעד התומכים והמסייעים ברפואות, ישועות,

פרנסה, וכל מיילי דמיטב.

לתרומות והקדשות, לזכות ולע"נ, וכן לפרסום בעלון: 052-7636030

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל

לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com